

DUMNEZEU ARATA PRIN MINUNI CA ORTODOXIA ESTE CALEA MANTUIRII

DUMNEZEU ARATĂ PRIN MINUNI CĂ ORTODOXIA ESTE CALEA MÂNTUIRII

texte adunate de Ioan Cătălin Iamandi

**Sfânta Lumină, Haralambie K.Skarlakidis, trad. Ștefan Nuțescu,
Atena 2011**

NOTĂ:

În timpul sărbătorii ÎNVIERII DOMNULUI în Sfânta Biserică a Sfântului Mormânt din Ierusalim, Sfânta Lumina coboară doar la slujba creștinilor ortodocși.

Sfânta Lumină coboară sâmbăta pe la pranz și aprinde candelile din interiorul Sfântului Mormânt sau vata pusă pe lespedea Sfântului Mormânt .

Cea mai veche mărturie păstrată este în cronică EGERIEI, o pelerină din Spania care a fost la Sfântul Mormânt între anii 381 și 384 d.H.

Din epistola clericului grec NICHITA către împăratul Constantin al VIII-lea Porfirogenetul din 947 d.H. aflăm :

Pe data de 07.04.947 d.H. ajunge la Ierusalim un emir trimis de califul din Bagdad care se întâlnește cu comandantul musulman al Ierusalimului și împreună merg la Patriarh să-i anunțe porunca califului de a opri Sfânta Slujba de Înviere că s-a umplut Siria de creștini.

Patriarhul avertizează că va avea de suferit strângerea impozitelor de la creștini. După lungi negocieri emirul permite Sfânta Slujbă contra sumei de 7000 lire de aur. Dar emirul are

inițiativa de a înlocui fitilul candelor cu un cui de fier chiar în fața Patriarhului.

Și totuși scrie NICHITA, "am văzut cu toții cum cuiele s-au aprins ca ceara la porunca dumnezeiască". Mai tarziu în anul 1009 d.H., califul Egiptului Hakim (996-1021) decide distrugerea Sfintei Biserici a Învierii din Ierusalim, convins că este o înșelăciune.

Cauza era ca că veneau mii de creștini de Paște și-i atrăgeau și pe musulmani. Apoi a început prigoana contra creștinilor între anii 1011 – 1012 d.H. când au fost darâmate mii de biserici în Egipt și Palestina, s-au distrus cărțile de cult și chiar crucile de pe morminte iar casele creștinilor împrăștiate.

Urmarea logică a fost emigrarea în masă a creștinilor din Egipt și Palestina spre Imperiul Bizantin și Antiohia.

În anul 1030 d.H., împaratul Romanos al III-lea Argyros (1028 -1034) face o înțelegere cu califul Zahir (1021 - 1036), fiul lui Hakim care-i permite reconstruirea Sfintei Biserici a Învierii în schimbul eliberării tuturor prizonierilor musulmani.

Lucrările încep în anul 1038 d.H., și au durat 11 ani, fiind terminate de împăratul Constantin Monomahul (1042 -1055 d.H).

Dar Sfânta Lumină a continuat să vină și după dărâmarea Sfintei Biserici a Învierii din anul 1009, printre dărmături.

La 15 iulie 1099 este cucerit Ierusalimul de participanții la prima cruciada, iar martorii oculari menționează crimele oribile ale cuceritorilor care au ucis pe toți musulmanii și evreii inclusiv

femeile și copii.

Apoi cuceritorii fiind catolici au silit patriarhul grec ortodox Simeon, să se întoarcă în Cipru, unde fusese exilat de musulmani, înainte de asedierea Ierusalimului.

La 01 august 1099 a fost ales Arnulfos de Chocques, primul patriarh latin (catolic) de Ierusalim. În decembrie 1099 a fost înlocuit de Daimbert primul patriarh latin (catolic) de Ierusalim care este rânduit să fie conducătorul ceremoniei la Învierea Domnului.

Slujba s-a făcut respectând rânduiala, dar Sfânta Lumină nu coboară. Preoții catolici au considerat (pe bună dreptate) că faptele cruciaților nu sunt încuviințate de Dumnezeu și poruncesc să fie spovedite păcatele grele, deci mai întâi crimele.

După lungile ore de spovedanie, când aproape se înnoptase s-a arătat Sfânta Lumina în Sâmbăta Mare a anului 1100 d.H. și singura dată la o slujba a catolicilor. Dar în anul următor în Sâmbăta Mare 20 aprilie 1101 d.H., Sfânta Lumină nu mai apare.

Rugaciunile continua și a doua zi în Duminica Paștelui de dimineață dar totul este inutil. De aceea preoții latini (catolici) decid să se retraga la biserica catolică făcută de cruciați prin transformare unei foste moschei.

Cei rămași (greci, armeni și sirieni) au făcut Sfânta Slujbă și MINUNE s-a aprins o candelă din interiorul Sfantului Mormânt. Dar mormântul era încuiat iar cheia era la Patriarhul Daimbert care este chemat să deschidă ușile.

După eșecul din acest an 1101 d.H, regele catolic Balduin înapoiază grecilor ortodocși cheile de la Sfântul Mormânt.

Pe 03 iulie 1187 Sultanul Egiptului Saladin înfrange pe cruciați la Hatin (Hitin), și apoi intră în Ierusalim la 02 octombrie 1187 .

În Sâmbăta Mare din anul 1192 d.H., sultanul Saladin merge cu toata suita să vadă dacă este adevărată aprinderea candelor la Sfântul Mormânt.

Sarazinii (musulmanii) au fost atât de uimiți de aprinderea candelor incat susțineau că este o înșelăciune. Sultanul Saladin poruncește să se stingă candela pentru a se încredința.

Dar candela se reaprinde !!! A poruncit să fie stinsă și a doua și a treia oară dar de fiecare dată s-a reaprins. Sultanul și toți cei prezenți sunt uimiți și mișcați.

Nota:

Evident că nu se convertește nimeni la creștinismul ortodox.

Au vazut si nu au crezut.

La 1298 papa Grigorie al IX-lea proclamă neautenticitatea minunii apariției Sfintei Lumini și interzice participarea catolicilor la ceremonie.

Nota:

In loc sa recunoasca papii ca acest semn este de la Dumnezeu, si sa revina de la calea lor gresita prefera sa dea aceasta hotarare. Pacatul mandriei este mult prea mare.

La 1579 turcii primesc bani de la armeni și interzic grecilor ortodocși intrarea la Sfânta Biserică a Învierii în Sâmbăta Mare.

Patriarhul armean a vrut să aibă el cinstea să primească Sfânta Lumină și să o împartă celorlanți.

Patriarhul ortodox Sofronie al IV-lea a rămas cu toată suita în fața ușilor închise și s-au rugat acolo cu totii până s-a făcut noapte. Deodată s-a despicat o coloana de piatră de la intrarea în biserică și Sfânta Lumină a izbucnit din interiorul acestei coloane.

Așa ca tot Patriarhul Ortodox a împărțit Sfânta Lumină. Un document editat la Viena în 1749 relatează despre un emir arab Tunom care a văzut Sfânta Lumină și aprinderea coloanei din piatră.

A mărturisit cu voce tare această minune și a fost imediat ucis de ceilalți musulmani iar trupul i-a fost ars. Este pomenit la 18 aprilie ca mucenic iar sfintele sale moște sunt la Sfânta Mănăstire Magali Panaghia din Ierusalim.

Nota:

Minunea venirii Sfintei Lumini la Sfântul Mormant ne face să remarcăm:

- *se repetă anual deși data Învierii Domnului este variabilă*
 - *Sfânta Lumina se coboară doar dacă slujba este făcută de ortodocși*
 - *respectă calendarul ortodox*
 - *Sfânta Lumina doar luminează, nu arde fața, părul sau barba în primele momente după apariție (apoi devine flacără obișnuită)*
- Este dovada luminii nemateriale a Sfântului Duh, care a fost văzută*

la Schimbarea la Fața a Mântuitorului pe Muntele Tabor și la Coborarea Sfântului Duh sub formă de limbi de foc adică la Cinzecime (Rusalii).

Din anul 1579 a rămas pâna azi crăpătura în stâlpul de piatră din stânga porții de intrare la Sfânta Biserică a Învierii ca amintire a acestei mari minuni a Domnului.

Sfânta Liturghie a Învierii din Ierusalim de la Sfânta Biserică a Sfântului Mormânt este transmisă anual in toata lumea prin sateliți la TV, dar mulți oameni refuză să creadă ceea ce văd.

Ei refuza sa accepte ceea ce Dumnezeu arată lumii întregi, că doar Sfânta Biserică creștină ortodoxă este mântuitoare și asa va fi, cat va pastra invataturile Domnului fără erezii.

Cei ce văd și cred sunt ca Sfântul Apostol Toma de bună credință dar au nevoie de dovezi pentru a se convinge :

ex.:

- apariția Sfintei Lumini la Învierea Domnului*
- crăpătura în coloana de piatră din stânga intrării la Biserica Sfântului Mormânt.*
- așteaptă o minune în viața lor personală.*

Cei care nu văd și cred suntem noi majoritatea creștinilor ortodocși care nu am văzut minunile Domnului Iisus Hristos făcute în fața mulțimilor, si nici nu am fost martori la apariția Sfintei Lumini dar credem în mărturisirea altora.

Noi credem in Sfintele Evanghelii si Epistolele din Noul Testament scrise de sfinții apostoli, ca martori ale minunilor Domnului si in minunile

din viețile sfinților. Dumnezeu ne dăruiește și nouă minuni pentru întărirea credinței noastre slabe. Ex.: Sfintele Moaște ale sfinților, Sfintele Icoane Facatoare de Minuni, izvoare de aghiazma, vindecări miraculoase etc.

DUMNEZEU BINECUVINTEAZA POPORUL EVREU SA OCUPE TARA INCHINATORILOR LA IDOLI

După ce Dumnezeu a scos poporul evreu din robia Egiptului, făcând multe minuni, l-a călăuzit spre țara făgăduinței, dându-le lor pământul popoarelor închinătoare la idoli (ex.: poporul Amoreilor, poporul Vasanului).

Văzând mulțimea fiilor lui Israel, care au ocupat câmpia Moabului, lângă Iordan, în fața Ierihonului s-au spăimântat conducătorii acestui tinut. Regele Balac al Moabului l-a chemat din Mesopotamia de la Peor, lângă Eufрат, pe Valaam vrăjitorul, (Nu.24.1) să-i blesteme pe evrei, (Nu. 22.6) ca să-i poată alunga din țară.

O mare minune a urmat căci a venit Dumnezeu la Valaam (Nu. 22.9 și 22.20) și i-a zis să facă ce-i va zice El. În drum spre locul de unde voia regele Balac să fie blestemați evreii, asina lui Valaam a văzut pe îngerul Domnului și s-a oprit. Valaam a început să o bată, dar Domnul a mai făcut o mare minune, deschâzând gura asinei care a zis: "ce ți-am făcut de mă bați acum ?" Nu.22.28 . Apoi a deschis Domnul și ochii lui Valaam (altă mare minune) de a văzut și el îngerul Domnului cu sabia ridicată în

mijlocul drumului.

Și s-a închinat Valaam și a căzut cu fața la pământ iar îngerul a zis " Du-te cu oamenii aceștia dar să grăiești ce-ți voi zice eu ! "

De aceea Valaam în loc să-i blesteme i-a binecuvântat pe evrei de trei ori și a zis regelui Balac: " Iată, am primit poruncă să-i binecuvântez. El, Domnul a binecuvântat și eu nu pot întoarce binecuvântarea " Nu. 23.20.

El nu vede nedreptate în Iacov și nu zărește silnicie în Israel, Domnul Dumnezeuul său este cu el, și-n mijlocul lui se aude strigăt de veselie ca pentru un împărat" Nu. 23.21 "Pentru că nu este vrăjitorie în Iacov nici farmec în Israel "Nu. 23.23

Nota:

Iată cât de frumos și plăcut Domnului trăiau atunci fiii lui Israel încât Domnul îi laudă. Dar mai târziu au căzut în desfrânare și idolatrie .

DUMNEZEU II PEDEPSESTE PE TOTI CE ADUC JERFE IDOLILOR ȘI PAGANI ȘI EVREI

Dar mai târziu au căzut în desfrânare și idolatrie .

"Atunci s-a așezat Israel în Sitim, dar poporul a început să se spurce, păcătuind cu fetele din Moab " Nu. 25.1

"Că acestea îl chemau la jertfele lor și mânca poporul din aceste jertfe și se închina la dumnezeii lor" Nu. 25.2

"Așa s-a lipit Israel de Baal-Peor pentru care s-a aprins

mânia lui Dumnezeu asupra lui Israel " Nu. 25.3

"

Și a zis zis Domnul către Moise – Ia pe toate căpeteniile poporului și le spânzură de copaci pentru Domnul, înainte de asfințitul Soarelui ca să se abată de la Israel iuțimea mâniei Domnului " Nu. 24.4

"Atunci a zis Moise către judecătorii lui Israel : Ucideți fiecare pe oamenii voștri care s-au lipit de Baal-Peor. Cei ce au murit de pedeapsa aceasta au fost douăzeci și patru de mii " Nu. 25.9

"Și a grăit Domnul către Moise și a zis „Vorbește fiilor lui Israel și le zi " Nu. 25.16

"Socotiți pe Madianiți dușmanii voștri și omorâți-i, băteți-i pentru că s-au purtat cu voi dușmănos într-un vicleșugul lor " Nu. 25.17

" Ademenindu-vă cu Peor (idolul Baal) " Nu. 25.18

"Apoi a grai Domnul cu Moise și a zis" Nu. 31.1

"Răzbună pe fii lui Israel împotriva Madianiților" Nu. 31.2

" Și au lovit ei pe Madian cum poruncise Domnul lui Moise și au ucis pe toți de parte bărbătească " Nu. 31.7

Împreună cu ucișii lor au căzut și regii madianiți: Evi, Rechem, Tur, Nur, și Reba- cinci regi madianiți, (dar și Valaam fiul lui Beor a căzut de sabie împreună cu ucișii aceloră.) Nu. 31.8

Căci ele, femeile madianiților, după sfatul lui Valaam, au

făcut pe fiii lui Israel, să se abată de la cuvântul Domnului către Peor (idolul Baal) și de aceea a venit pedeapsă asupra obștei Domnului. Nu. 31.16

Nota :

Iată câte minuni a făcut Domnul:

- *S-a arătat unui vrăjitor Valaam, și i-a zis ce să facă. (Nu. 22.9,12,20*
- *; Nu.24.1)*
- *Deschide ochii și gura asinei, apoi deschide și ochii lui Valaam ca să-l vadă pe îngerul Domnului cu sabia în mână și să-l convingă a binecuvânta poporul ales. .(Nu. 22.23 – 28, 23.31)*
- *Mai mult a venit peste el Duhul lui Dumnezeu. (Nu. 24.2), și a proorocit lui Israel.*

Dar după ce a văzut toate aceste minuni Valaam se întoarce la închinarea idolilor, ba chiar îndeamnă pe femeile madianiților să-i atragă pe tinerii lui Israel să mănânce spurcatele jertfe idolești și să se închine zeului Baal-Peor care cerea ca jertfe vieti omenești.

Nu. 25.1-18

- *Toate aceste minuni au fost făcute să înțeleagă atât poporul ales cât și neamurile închinătoare la idoli că idolatria este spurcăciune în fața Domnului, și totuși oamenii trebuie să asculte de poruncile date lui Moise.*
- **Numeri 22. 1 – 41; 23. 1 – 30; 25. 1– 18; 31. 1 – 16**

Dumnezeu arata consecintele dezastruoase ale alianței cu ereticii catolici

Luptele pentru putere duc la o permanentă slăbire a imperiului Bizantin.

Împăratul Isac al II-lea a întreprins o campanie împotriva Asăneștilor (martie – aprilie 1195) în cursul căreia el este înlăturat de la putere și orbit de fratele său Alexie (08 aprilie 1195) care a preluat domnia ca Alexie al III-lea. (1195 - 1203).

Prin înțelegerea dintre Alexie Anghelos, fiul împăratului detronat și forțele cruciato-venețiene (încheiată definitiv la 20 mai 1203 în insula Corfu), participanții la a patra cruciadă (1202 – 1204), au hotărât în schimbul unor obligații asumate de bizantini {la plata uriașei sume de 200000 mărci de argint, unirea bisericii constantinopolitane ortodoxă cu cea romană catolică sub supremația papei, participarea la cruciadă cu 10000 de combatanți etc.}, să meargă asupra Constantinopolului pentru a-l înscăuna pe Isac al II-lea.

În urma unui atac combinat terestru și naval, capitala bizantină a capitulat la 17 iulie 1203 (după asediul început la 24 iunie 1203). Alexie al III-lea a aflat scăparea prin fugă.

Isac al II-lea a fost restabilit pe tron iar din 18 iulie 1203 a domnit împreună cu fiul său Alexie IV-lea (1203 – 1204).

În urma unei revolte populare din Constantinopol izbucnită la sfârșitul lunii ianuarie 1204, Isac al II-lea a fost înlăturat la 28

ianuarie 1204.

Coroana imperială fusese deja oferită la 25 ianuarie 1204 lui Nikolas Kabanos dar aristocrația ortodoxa (anticatolică) l-a proclamat împărat pe Alexie Ducas care este încoronat la 05 februarie 1204 (era ginerele împăratului Alexie al III-lea Anghelos).

Domnește ca Alexie al V-lea Ducas Murtzuphlos între 28 ianuarie – 13 aprilie 1204.

Dar acest împărat fiind ortodox starneste nemulțumirea Vaticanului. De aceea la 13 aprilie 2004, după un asediu de trei zile, cruciații catolici au cucerit Constantinopolul și împăratul Alexie al V-lea scapă cu fuga.

Capitala este supusă unui jaf cumplit, teritoriul bizantin este împărțit între cuceritorii latini (catolici) și apare astfel Imperiul latin (catolic) de la Cc Constantinopol (1204 – 1261).

Restul imperiului este divizat între imperiul bizantin de la Niceea, de la Trapezunt, de la Ahaia și de la Epir, restul teritoriului fiind ocupat de turci.

La 25 iulie 1261 armata imperiului de la Niceea comandată de strategul Alexie Strategopulos, profitând de faptul că Constantinopolul era practic lipsit de apărare, a cucerit orașul și ultimul împărat latin (catolic) Balduin al II-lea și-a abandonat tronul.

La 15 august 1261 împăratul de Niceea (din 1259) Mihail al

VIII-lea, intră solemn în Constatinopol, restaurând imperiul bizantin.

Domnește între anii 1261 – 1282 și cu el începe dinastia Paleologilor.

Pentru a contracara planurile latinilor(catolicilor) de a ataca Imperiul Bizantin a acceptat în 06 iulie 1274 la Conciliul de la Lyon, unirea cu biserica Romei ceea ce i-a atras adversitatea a numeroși supuși.

Vezi:

MICA ENCICLOPEDIA DE ISTORIE UNIVERSALA

Editura Științifică și Enciclopedică, București, Marcel D. Popa, Horia C. Matei, pag. 484

Dumnezeu arată clar prin trupurile neputrezite și înspaimantatoare la vedere consecințele slujirii cu catolicii și recunoașterea unirii sub conducerea Papei de la Roma

Între 1276 – 1282 patriarh al Constantinopolului a fost Ioan al XI-lea Vekkos.

El a fost pus și incitat de împăratul Mihail al VIII-lea Paleologul să declare că este de acord cu unirea celor două biserici sub puterea Papei (pentru că împăratul o acceptase din

1274 la Lyon)

A izbucnit o furtună de împotriviri, preoții și monahii(în frunte cu cei din Sfântul Munte), i-au dat anatema așa că numele său nu a mai fost pomenit aproape în nici o biserică.

Ca să înăbușe aceasta răzvrătire a clerului, patriarhul s-a dus în Sfântul Munte cu o armată catolica și preoți catolici.

În fața refuzului de a recunoște unirea cu catolicii patriarhul Ioan al XI-lea Vekkos a ordonat aceste represalii :

- La Sfânta Mănăstire Zografu au fost arși de vii într-un turn toți monahii care s-au opus unirii cu Roma.

- La Sfânta Mănăstire Vatopedu au spânzurat douăsprezece monahi iar pe stareț l-au aruncat în mare legat în lanțuri.

- La Sfânta Mănăstire Ivron monahii au fost legați, apoi au fost puși într-o corabie care a fost scufundată, murind toți înecați.

- La Sfânta Mănăstire Marea Lavră a fost o primire oficială. Aici patriarhul a slujit Sfânta Liturghie cu un ierodiacon și șapte monahi din aceasta mănăstire precum și cu preoții catolici care îl însoțeau.

În anul 1282 patriarhul Ioan al VIII-lea Vekkos este alungat iar planul de unire a celor două biserici este zădărnicit. Cei ce au slujit cu catolicii au fost alungați din Sfântul Munte.

După ce au murit au fost îngropați în afara cimitirului mănastirii dar la dezgropare au fost găsiți neputreziiți având trupurile negre, cu înfățișarea înspăimântătoare.

Trei din cele șapte trupuri au fost aduse în pronaosul Sfintei

Biserici Sfinții Apostoli din cimitirul mănastirii unde au rămas la vedere până în sec XIX când un pelerin a avut un atac de cord murind pe loc după ce i-a văzut.

De aceea au fost duși într-o peșteră pe plaja schitului românesc, unde după ce i-au așezat, au zidit intrarea ca să nu mai fie văzuți.

Restul de patru au fost transportați îndată după dezgropare într-o peșteră greu accesibilă aproape de Sfânta Mănăstire Marea Lavră unde sunt până azi.

Se păstrează mărturia ieromonahului Gavriil care i-a văzut .

El a venit în Sfântul Munte Athos în 1885 la vârsta de douăzeci ani. După doi ani la 1887 a mers cu bătrânul său, monahul Meletie la Sfânta Mănăstire Constamonitu să aducă grâu cu barca lor. Era în luna septembrie la două zile după Înălțarea Sfintei Cruci.

Au rămas peste noapte la Sfânta Mănăstire Marea Lavră, iar a doua zi după ce au părăsit mănăstirea, bătrânul Meletie s-a oprit la o râpă au urcat patru, cinci metri și au văzut o peșteră în care au intrat.

În peșteră erau trei trupuri cu hainele pe ei, cu rasele și cu centurile, cu ochii deschiși, cu părul și bărbile lungi și albe dar chipurile lor erau negre ca funiginea, la fel și mâinile.

Atunci nu s-a speriat dar acum numai dacă își aduce aminte nu mai poate dormi sau mânca câteva zile la rând.

Declarația este scrisă și semnată de ieromonahul Gavriil,

duhovnicul de la chilia ivirită Nașterea Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan din Sfânta Mănăstire Xenofont la data de 02 martie 1964.

Este anexată o fotografie făcută în 1931 și publicată inițial în revista grecească Κήρυξ Ορθοδόξωθ nr 132 Engolpion aghioritic – calendar pe 2004. Vezi mucenici la Sfântul Munte Athos arhimandrit Ghervasie Paraschevopoulos.

Vezi: Graiul ortodox din 23 noiembrie 2011

Patriarhul ioannis Vekkos al XI-lea și prigonirea atoniților.

Dumnezeu ne confirmă învierea mortilor de care unii se mai îndoiesc până azi

Acești tineri erau ostasi și au trăit în vremea lui Deciu (249 - 251 d.H) împărat păgân și prigonitor al creștinilor în cetatea Efes.

Când a venit împăratul a adus jertfe zeilor împreună cu mai marii cetății apoi a ordonat să-i prindă pe creștini și să-i oblige să aducă și ei jertfe zeilor.

Unii creștini au fugit de frică în alte părți, alții au fost prinși și au adus jertfe zeilor.

Cei ce au refuzat au fost chinuiți și apoi uciși iar trupurile puse la vedere să fie mâncate de păsări căci se interzicea îngroparea lor.

Au fost prinși și cei șapte ostași care au refuzat să aducă

jertfe zeilor.

Împăratul văzându-i așa tineri și frumoși a poruncit să fie lăsați liberi până la întoarcerea sa lăsându-le timp să se răzgândească.

Tinerii după eliberare s-au sfătuit:

„Să plecăm din cetate până ce împăratul se va întoarce, să intrăm în peștera cea mare din munte care este în partea răsăritului .

Acolo în liniște să ne rugăm lui Dumnezeu cu dinadinsul să ne întărească în mărturisirea preasfântului Său nume ca astfel să stăm fără teamă înaintea tiranului și bărbătește pătimind, să câștigăm de la Domnul nostru Iisus Hristos cununa cea neveștejită a slavei cea pregătită credincioșilor robilor lui”

Au luat arginți ca să le ajungă câteva zile pentru hrana, s-au dus la muntele dinspre răsărit numit Ohlon.

Au stat mai multe zile rugându-se lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor lor.

Cel mai tânăr dintre ei Iamvlih, mergea în cetate cu haine proaste să nu fie cunoscut , cumpăra hrană și se interesa de venirea Împăratului.

Într-o zi a văzut venind împăratul și a auzit porunca lui de a jertfi zeilor a doua zi toți mai marii cetății.

A mai auzit porunca împăratului de a fi căutați și cei șapte tineri eliberați ca și ei să jertfească.

A anunțat Iamvlih pe ceilanți că sunt căutați. S-au rugat

multă vreme încredințându-se spre ajutorul și mila lui Dumnezeu.

Apoi au mâncat și au adormit iar Domnul le-a dat un somn de moarte.

A doua zi a dat ordin împăratul să fie aduși cei șapte tineri, iar dacă nu vor fi găsiți să fie chinuiți părinții lor până ce vor spune unde sunt fiii lor.

Părinții au spus că au fugit de multe zile și au auzit că sunt în peștera cea mare de pe muntele Ohlon, dar nu știu dacă mai trăiesc sau nu.

Împăratul a ordonat să fie astupată gura peșterii cu pietre mari zicând : „Deorece nu s-au căit și nu s-au întors la zei și s-au ascuns dinaintea feții noastre, să nu mai vadă de acum față omenească ci să piară de foame și de sete în fundul peșterii”

Peștera a fost astupată dar doi din postelnicii împăratului, Teodor și Rufin. creștini tăinuți au scris pătimirea acestor șapte tineri pe două tăblițe de plumb pe care le-au pus într-un sicriș de aramă pecetluindu-le.

Au pus micul sicriu printre pietrele de la ușa peșterii ca să se afle cândva ca sunt mucenici ce au murit pentru Hristos.

După o vreme a pierit împăratul Deciu, și alți împărați păgâni apoi de la Sfântul Împărat Constantin, au fost împărați creștini până la împăratul Teodosie Cel Tânăr(408 - 450 d.H).

În vremea sa a apărut o erezie, că nu ar fi învierea morților, convingând chiar și episcopi în frunte cu Teodor episcopul Egheniei.

A pornit o mare prigoană contra dreptcredincioșilor iar împăratul Teodosie s-a rugat lui Dumnezeu cu post și lacrimi ca să-i arate adevărul.

În acest timp stăpânul peste muntele Ohlon a vrut să construiască un staul pentru oile sale.

Slugile sale au început a lua pietre de la gura peșterii de care nu se mai știa nimic și astfel a apărut o gaură.

Atunci a înviat Domnul pe cei șapte tineri care prin minunea lui Dumnezeu credeau că au adormit doar o noapte fiind cu hainele întregi, neputrezite.

Au trimis pe Iamvlih să cumpere pâine iar ei se pregăteau să primească chinurile și moartea ordonate de împăratul Deciu.

Iamvlih vede cu uimire pe zidurile cetății și la porți semnul Sfintei Cruci, vede alte case, oameni îmbrăcați diferit și crede că s-a rătăcit în altă cetate.

Vrea să cumpere pâine și să plece repede, dă banul de argint dar vânzătorul vede că este un ban cu chipul unui împărat de odinioară și crede că tânărul a găsit o comoară.

Îl prinde și-i cere să-i spună unde este comoara.

Vestea se răspândește pâna la conducătorul cetății și la episcopul la care este adus pentru cercetare.

Așa află că Deciu a murit de mult și atunci se oferă să-i ducă la peștera în care erau prietenii săi.

S-au dus cu toții să-i vadă pe tinerii din peșteră și au găsit și sicrișul de aramă pecetluit în care era numele celor șapte tineri

ziditi din porunca împăratului Deciu.

Tinerii le-au spus că a fost prigoană împotriva creștinilor și că ei au fugit și s-au ascuns acolo.

Conducătorul (Antipatul) cetății și episcopul au făcut scrisoare către Împăratul Teodosie relatând cele spuse de cei șapte tineri care au înviat din morți.

Împăratul s-a dus cu boierii să vadă minunea din cetatea Efes.

Sfântul Maximilian a zis împăratului. „De acum împărăția ta va fi puternică, pentru credința ta cea tare, și Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu, o va păzi nevătămată de tot răul întru numele Său cel sfânt.

Și să crezi că pentru tine ne-a înviat pe noi Dumnezeu, mai înainte de învierea cea de obște"

Scriitorul grec Nichifor a lui Calist adaugă și aceasta, că și la masă împăratul s-a împărtășit șapte zile împreună cu dâșii și le slujea lor.

Iar după multe vorbiri, toți privind spre dâșii cu dinadinsul și îndulcindu-se de vederea feței lor, i-au văzut plecându-și iar capetele la pământ și adormind cu somnul morții, după porunca lui Dumnezeu.

Deci împăratul, stând lângă dâșii, a plâns foarte împreună cu cei ce erau cu el. Și a poruncit împăratul să se facă șapte racle de argint și de aur, în care să se pună trupurile sfinților.

Dar în noaptea aceea, sfinții s-au arătat împăratului în vis,

poruncindu-i să-i lase să se odihnească așa pe pământ, precum s-au odihnit și mai înainte.

După aceasta s-a adunat acolo sobor de mulți episcopi și făcând praznic luminos, au cinstit cu vrednicie pe sfinții mucenici.

Iar împăratul, făcând multe milostenii săracilor și scăpătaților țării aceleia, și pe cei ce erau în legături eliberându-i, s-a întors la Constantinopol, bucurându-se și slăvind pe Hristos Dumnezeuul nostru, Căruia și de la noi, păcătoșii, să-i fie cinste și slavă, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Aceasta minune este prazanuita pe 4 august

Vezi:

Viețile sfinților de peste tot anul pag. 467 pe 04 august - Viețile sfinților pe luna august pag 40 pe 04 august. Pomenirea sfinților șapte tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvliu, Martinian, Dionisie, Ioan și Antonin

Dumnezeu arata împăratului Valens și ereticilor arieni ca sunt în ratacire după ce au parasit ortodoxia.

Trecând împăratul Valens prin Niceea, la cererea arienilor (adeptii ereziei lui Arie care negau dumnezeirea domnului Iisus Hristos), a dat biserica ortodocșilor la acești eretici pentru că era și el în aceeași erezie.

După plecarea împăratului ajunge sfântul Vasile Cel Mare în Niceea și află nedreptatea făcută de împărat din plângerile drept-credincioșilor ortodocși.

Sfântul Vasile s-a dus la împărat care era deja ajuns în Constantinopol să ceară judecată dreaptă. Împăratul acceptă să-l pună pe Sfântul Vasile să judece cu condiția să nu-i favorizeze pe ortodocși.

Sfântul Vasile propune arienilor să încuie ușile bisericii și să le sigileze. Apoi arienii să se roage trei zile iar ortodocșii o zi, dacă se vor deschide ușile bisericii la rugăciunile arienilor să rămână la ei.

Dacă se vor deschide la rugăciunile ortodocșilor să fie a lor. Dacă nu se vor deschide nici la unii, nici la alții, să rămână arienilor. Au făcut arienii trei zile rugăciuni și nu s-au deschis ușile.

Sfântul Vasile a făcut rugăciune cu priveghere toată noaptea în biserica Sfântului Diomid, în afara cetății, apoi au venit cu toții la biserica pecetluită cântând "Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi ! "

În fața bisericii a pus poporul să ridice mâinile și să strige "Doamne miluiește!" Apoi Sfântul Vasile a făcut semnul Sfintei Cruci de trei ori, apropiindu-se de ușă zicând "Bine este cuvântat Dumnezeul creștinilor, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor !".

Poporul a zis "Amin" și îndată s-a făcut cutremur, s-au

sfărâmat zăvoarele, s-au deschis ușile, și s-au lovit de zid ca și cum ar fi fost un vânt sau furtună mare .

Sfântul Vasile a început a cânta "Ridicați boieri porțile voastre, ridicați porțile veșnice și va intra împăratul slavei !".

Și a intrat Sfântul Vasile în biserică cu mulțimea credincioșilor ortodocși săvârșind Sfânta Liturghie. Mulți arieni văzând minunea s-au întors la dreapta credință ortodoxă. A aflat și împăratul de aceasta minune și s-a mirat foarte. Degeaba a aflat împăratul de această mare minune că nu a renunțat la erezia ariană.

Dumnezeu da o ultima sansa de îndreptare împăratului Valens că să renunte la erezia ariană.

"Când mergea împăratul Valens arianul cu război contra sciților(vizigoților) a mers la dânsul Sfântul Isachie și i-a zis „Deschide Împărate bisericile ortodocșilor și vei izbândi la război !"

Dar împăratul nu l-a ascultat și pornindu-se cu mânie i-a zis „Când mă voi întoarce, te voi chinui pentru cuvântul acesta".

Iar preacuviosul i-a răspuns „ De te voi întoarce, nu a grăit Dumnezeu cu mine, dar vei fi lovit la război și vei fugi din fața vrășmașilor tăi și de viu te vei topi în foc ! ".

Ceea ce s-a și întâmplat. Căci Valens ascunzându-se într-o șură de paie, acolo i s-a dat foc și a ars"

Dumnezeu pedepseste pe imparatul Valens pentru prigoana împotriva creștinilor ortodocși.

Împăratul Valens (Flavius Valens) 364 – 378 d.H a fost înfrânt și ucis în lupta de la Adrianopol (azi Edirne) la data de 09 august 378 d.H de vizigoții stabiliți în imperiu.

Împăratul căzuse în erezia ariană și a prigonit pe dreptcredincioșii ortodocși, le-a luat cu forța bisericile și le-a dat ereticilor arieni.

Vezi:

Viețile sfinților pe luna Ianuarie. Ediția a doua .Editura Episcopiei Romanului 2001, pag 37

Viețile sfinților pe luna August Mica Enciclopedie de Istorie Universală, Marcel D. Popa, Horia C. Matei Editura Științifică și Enciclopedică București 1983, pagina 471

Viețile sfinților de peste tot anul, Editura Biserica Ortodoxa 2003 03 august, pag 467 la prăznuirea cuviosului Isachie

Dumnezeu ne arata ca adeptii ereziei monofizite sunteretici

Sfânta Eufimia a trăit în zilele lui imparatului Dioclețian și a lui Prisc antipatul Europei fiind fiica lui Filofron și a Teodosianeii. A fost pârâtă la ighemon că este creștină, a fost chinuită, cu roate și în foc și alte chinuri răbdând, a luat cununa muceniei.

În zilele binecredincioșilor împărați Marcian și Pulheria s-au

adunat la Calcedon cei 630 de sfinți părinți.

Între 08 – 25 octombrie 451, Sinodul al IV-lea Ecumenic, condamnă erezia monofizită, care susținea existența unei singure firi (cea divină), a Mantuitorului (negând firea omenească a Mantuitorului) și destituie din scaun pe inițiatorii și apărătorii ei, arhimandritul Constantinopolului Eutimie și patriarhul Dioscur al Alexandriei (441 – 451 d.H). Dar cei condamnați nu au renunțat la ideile lor și atunci au apelat la Sfânta Mare Muceniță Eufimia, care era deosebit de cinstită în aceea perioadă la Calcedon unde se aflau sfintele sale moaște.

Atât sfinții părinți cât și ereticii au scris câte o scrisoare (carte), fiecare cu credința și convingerile proprii, le-au pecetluit și le-au pus pe pieptul sfintei Eufimia și au închis racla.

După câteva zile scrisoarea (cartea) ereticilor era lepădată la picioarele sfintei iar cea a ortodocsilor era în cinstitele ei mâini.

Vezi:

Viețile sfinților de peste tot anul, Editura Biserica Ortodoxa 2003 pag. 442, sinaxar pe 11.07

Dumnezeu îi pedepsește prin Sf. Spiridon pentru dorința de a ridica un altar catolic într-o biserică ortodoxă

După eliberarea orașului Kerkira de asediul agarenilor (turcilor) pe 11 august 1716 (Insula Corfu era sub ocupația

venețienilor), comandantul general Andrei Pizani a vrut să aducă ca răsplată o mulțumire Sfântului Spiridon.

Pentru aceasta s-a sfătuit cu teologul său Francisc Frangipani care i-a spus să facă un altar din marmură în biserica Sfântului Spiridon pentru a se face și o liturghie catolică (mesa) deși biserica era ortodoxă.

Comandantului i-a plăcut ideea și a chemat preoții bisericii care aveau grijă de sfintele moaște ale Sfântului Spiridon să primească încuviințare de la ei.

Preoții au refuzat dar comandantul a poruncit pregătirea materialelor necesare. În acea noapte comandantul vede în vis un monah care-i spune : ”

De ce mă deranjezi și de ce îmi tulburi pe nedrept pe fii mei ? Să știi că ceea ce ai stabilit să faci nu îți este de folos ”

A doua zi i-a spus teologului acest vis dar răspunsul a fost că este o ispită de la cel rău prin care se încearcă să se împiedice o lucrare evlavioasă. Visul se repetă cu o amenințare vehementă în noaptea următoare. ”Să fii convins că dacă vei tulbura biserica mea, îți va părea rău și nu-ți va fi de nici un folos”.

Dar a fost convins de teolog și a doua oară, apoi s-a dus la biserica Sfântului Spiridon să se închine.(11 noiembrie 1718) fiind urmat de toată curtea, de slujitori, de primar și de inginerul public să măsoare locul pentru construirea altarului.

Protopopul Spiridon Vulgaris și cel mai în vârstă dintre preoți Marinos Vulgaris l-au rugat să nu facă această inovație care nu

poate fi plăcută sfântului.

Comandantul i-a amenințat că dacă nu se liniștesc și nu ascultă de voia sa îi va trimite în lanțuri la Veneția să-i arunce în închisoare.

Înfrișoși de amenințare, preoții și credincioșii ortodocși s-au rugat la racla Sfântului Spiridon, cântând paraclisul.

La miezul nopții dinspre 11 spre 12 noiembrie 1716 au început tunete și fulgere.

Atunci a văzut paznicul garnizoanei Monezion un monah cu o făclie aprinsă în mână apropiindu-se de el. L-a somat dar răspunsul a fost "Eu sunt Spiridon".

După care l-a apucat de mână și l-a aruncat afară la așa numită Spianada orașului Kerkira (Corfu) aproape de Biserica Răstignitului.

Acolo s-a trezit drept în picioare cu pușca lui la peste o milă distanță. Îndată a luat foc depozitul de muniții a cazematei Monezion și explozia a distrus toate clădirile care erau în interiorul castelului și palatul comandantului.

Comandantul a fost găsit mort sub două grinzi.

Trupul teologului a fost găsit în afara zidurilor cetății în groapa unde se scurg murdăriile haznalelor orașului. Au murit atunci cam la 900 (nouă sute de suflete).

În acea noapte încă două semne au fost:

Candela mare de argint pusă de comandant în fața sfintelor moaște a Sfântului Spiridon a căzut la podea deși avea un lanț

puternic si s-a distrus suportul.

Un trăsnet a lovit tabloul comandantului aflat în casa sa din Veneția.

Paznicul garnizoanei Monezion a vestit cu voce tare că Sfântul Spiridon a făcut această minune.

De aceea conducerea catolică l-a trimis în Italia nesuportând rușinea și nici adevărul.

Șeful administrației venețiene (episcopul catolic) a dat poruncă să fie ridicate din Biserica Sfântului Spiridon materialele pregătite pentru ridicarea altarului catolic, deci a înțeles că este o mare minune a Domnului și nu o simplă întâmplare și nu a mai îndrăznit să facă altar catolic într-o biserică ortodoxă.

Notă:

Toate aceste minuni s-au petrecut în aceiași noapte :

- Mutarea soldatului la peste o milă distanță*
- Explozia depozitului de munitii*
- Căderea candeliei*
- Trăznirea tabloului din Veneția*
- Moartea comandantului, a teologului catolic și a celor 900 de suflete.*

Pacăt ca a fost nevoie să moara atîția oameni pentru ca episcopul catolic să înțeleagă că un altar catolic într-o biserică ortodoxa este o profanare.

Vezi :

MĂREȚIA ORTODOXIEI Mărturii biblice și patristice

Traducere Cristian Spătărelu, Editura Egumenița, Ediția Cartea Ortodoxă 2009, pag. 15

Dumnezeu arată lumii întregi că singura credință adevărată este cea ortodoxă pentru îndreptarea ereticilor arieni.

”În ziua a șaptea se prăznuiește pomenirea semnului cinstitei Sfintei Cruci, care s-a arătat pe cer în zilele împăratului Constantie, (fiul Sfântului Constantin) căzut în erezia ariană (care susținea că Iisus Hristos a fost doar om și nu Dumnezeu).

În zilele Sfintei Cinzecimi, adică Rusaliile, în a șaptea zi a lunii Mai, la ora a treia din zi, s-a arătat cinstita și de Minuni Făcătoare Cruce, luminoasă, fiind văzută de tot poporul.

Deasupra sfântului loc Golgota, și era întinsă pâna la Sfântul Munte al Măslinilor și cu strălucirea ei acoperea razele soarelui.

Pentru aceasta au alergat la biserică toți bătrânii și tinerii cu copii și sugătorii prunci și au dat slavă și mulțumire lui Dumnezeu, cu nespusă bucurie și fierbinte umilință pentru acea preamărită vedere.”

Acest semn minunat s-a arătat pentru Împaratul Constantie, care căzuse în erezie, spre rușinarea ereticilor, luminarea necredincioșilor și întărirea celor binecredincioși .

„Crucea strălucea cu o lumină negrăită mai mult decât razele soarelui”. S-a dovedit că dreaptă, adevărată și mântuitoare este credința creștină cu semne și minuni de la Duhul Sfânt și nu din înțelepciune omenească.

Patriarhul Chiril al Ierusalimului a înștiințat prin scrisoare pe împărat sfătuindu-l spre dreapta credință.

Istoricul Hermias Sozomen a scris că prin acea arătare pe cer a Sfintei Cruci, foarte mulți dintre evrei și păgâni s-au încredințat de adevăr și au primit Sfântul Botez slăvind pe Hristos.

Nota: Împaratul a ramas tot arian.

Vezi:

Viețile sfinților pe luna Mai, Episc. Romanului 2002, Editia a II-a, pag 176

Viețile sfinților pe luna Mai pentru 07 mai pag. 136, Ediția a II-a,

Episcopia Romanului 2002

Domnul arată clar și catolicilor și musulmanilor și evreilor că doar credința ortodoxa e ceea adevărată.

În anul 1332 un negustor Ioan din Trapezunt (cetate în Asia Mica) călătorind spre Cetatea Albă ocupată în acea vreme de turci, a intrat în dispută despre dreapta credință ortodoxă cu

stăpânul corăbiei care era din eresul latinesc, adică catolic.

Neavând argumente la răspunsurile date de Ioan care apară ortodoxia, stăpânul corăbiei s-a răzbunat spunându-i conducătorului musulman al Cetății Albe că a venit pe corabie cu un creștin care vrea să devină musulman.

Conducătorul a poruncit să-l cheme pe Ioan și l-a îndemnat să blesteme credința creștină în fața întregii adunări musulmane. Ioan refuză și stârnește mânia conducătorului musulman la îndemnul de a se creștina, cu argumentul că Soarele, Luna și Luceafarul sunt create iar cinstea și slava trebuiesc date doar Creatorului. Este bătut, pus în lanțuri și întemnițat.

A doua zi este iarăși bătut, apoi legat de coada unui cal sălbatic care a fost alergat pe ulițele cetății. Pe drum fiind târât de cal i-a fost tăiat capul în batjocură de un evreu cu o sabie. Trupul a fost lăsat să zacă în acel loc căci nici un creștin nu îndrăznește să se atingă de moaștele mucenicului.

Dar în acea noapte au fost văzute multe făclii arzând deasupra moaștelor mucenicului și trei bărbați luminați cântând și cădindu-l, iar un stâlp de foc se vedea asupra trupului mucenicului.

Un evreu a cărui casă era aproape „ socotind că preoții creștini voiesc să-l ia și să-l îngroape, a luat un arc cu săgeată și întinzându-l a vrut să săgeteze pe unul dintr-înșii.

” Dar minune, arcul și săgeata s-au lipit de mâinile lui și așa toată noaptea a petrecut, iar făcându-se ziua, acei bărbați

minunați s-au făcut nevăzuți.

Oameni de toate vârstele se adunau ca să vadă pe ticălosul săgetător, iar el chiar nevrînd le spunea tuturor cele ce i s-au întâmplat.” Așa a scăpat de pedeapsă.

Aflând de această minune, tiranul s-a temut foarte și a poruncit creștinilor să-l îngroape. A aflat și stăpânul catolic al corabiei și s-a gândit să-l fure și să-l ducă în țara lui.

Nota: In Evul Mediu, era un comerț înfloritor cu Sfinte Moaște.

A venit într-o noapte conducătorul corabiei cu ai săi și a săpat locul.

Dar s-a arătat mucenicul Ioan, preotului bisericii, în acea noapte zicându-i: „ Scoală degrabă și aleargă la biserică că voiesc să mă fure”.

S-a sculat preotul și a alergat la locul acela și a aflat mormântul săpat și puțin a fost de nu au luat trupul sfântului.”

După această minune au fost puse cinstitele moaște în sfântul altar, aproape de sfânta masă, unde au stat peste 70 de ani.

A auzit de minunile Sfântului Ioan și domnitorul Moldovei Alexandru Cel Bun care a trimis boieri și oșteni să-l aducă la Suceava, capitala Moldovei din acea perioadă.

Au fost aduse cu mare cinste în anul 1402 fiind întâmpinate de voievod și mitropolitul Moldovei Iosif.

În anul 1686 în timpul domniei lui Constantin Cantemir cu ocazia campaniei regelui Ioan Sobieski contra tătarilor au fost

duse în Polonia moaștele Sfântului Ioan Cel Nou , însoțite de Mitropolitul Dositei al Moldovei.

În timpul împăratului Iosif al II-lea al Austriei, au fost înapoiate sfintele moște la rugămințile episcopului Dositei de Rădăuți și odihnesc pâna azi la Suceava.

Vezi:

Viețile sfinților de peste tot anul, Editura Biserica Ortodoxa 2003, Alexandria, pag 399-401 Viața Sfântului Ioan Cel Nou de la Suceava

Dumnezeu arată catolicilor că doar o credință este adevărată cea a ortodocșilor

„E important de menționat că unul din unchii Sfântului Mitropolit Petru Movilă fusese chiar domnitorul Ieremia Movilă a Moldovei, pe care Mihai Viteazul î-l detronase în luna mai anul 1600.

Deci sfântul Petru Movilă era nepotul unuia dintre adversarii lui Mihai Viteazul și nu avea nici un interes să scrie ceva despre lauda credinței acestuia.

Dar totuși, iubind adevărul, nu a ezitat să menționeze minunea de la Alba Iulia despre care nu doar citise în unele cronici ci și auzise chiar de la martori oculari” pag. 76 – 82

Când Mihai Vodă, domnul Ungro-Vlahiei l-a alungat pe Andrei Bathory și a luat sceptrul Ardealului, a sosit în orașul de scaun,

Bălgrad (Alba Iulia de azi) și a vrut să zidească acolo o biserică ortodoxă.

Însă preoții, orășenii și toți boierii fiind de credință latinească (catolică), nu-i îngăduiau să zidească zicând că ei sunt de credință dreaptă și de aceia nu doresc să aibă în orașul lor o biserică de lege străină.

Atunci domnitorul le-a spus ; „Voi nu sunteți mărturisitori ai dreptei credințe, căci nu aveți harul Sfântului Duh pe care și cu fapta suntem gata întotdeauna să o arătăm cu ajutorul lui Dumnezeu”.

Catolicii erau gata de dispute teoretice dar voievodul a zis: „Nu prin dispute, ci cu fapte vreau să o dovediți, astfel vă voi arăta eu, întru încredințarea tuturor”.

Le-a propus să sfințească apa separat în două vase, unul catolicii, altul ortodocșii, apoi să le sigileze și să le lase timp de 40 de zile în biserică, pecetluind ușa bisericii.

Toți au fost de acord așa că au sfințit apa catolicii și au sărat-o (după obicei), la fel și ortodocșii au sfințit apa în fața voievodului cu episcop și preoți.

Vasele au fost sigilate, puse în biserica catolică, ușile apoi încuiate și pecetluite. Zilnic și catolicii și ortodocșii făceau rugăciuni.

După 25 de zile episcopul ortodox a primit un semn de la Dumnezeu și i-a spus voievodului să deschidă ușile bisericii și să verifice vasele cu apă sfințită.

Voievodul a acceptat și împreună cu catolicii au verificat vasele sigilate. Aghiazma ortodocșilor a fost găsită nestricată dar a catolicilor a umplut biserica de o duhoare ce i-a făcut pe ei să strige :„Adevărată este credința grecească pe care o ține domnitorul !

Să-și zidească deci biserică în orașul nostru, căci fiindcă nu i-am îngăduit, Dumnezeu s-a mâniat pe noi și ne-a împrăștiat apa.”

Și unii dintre ei (catolici) s-au convertit la biserica ortodoxă. Toți locuitorii s-au arătat bucuroși să zidească biserica și să nu o dărâme niciodată.

Dar în 1721 această biserică a fost dărâmată, cu ocazia ridicării fortăreții Carolina (vezi Onisifor Ghibu. Catolicismul unguresc în Transilvania, Cluj, 1924, pag. 108)

Vezi:

Proloagele de la Pecerska

Minuni din sec. al XVII-lea adunate de Sfântul Petru Movilă, Ed. Aeropag, București 2013, traducere dr. Ștefan Lupan

Dumnezeu arată catolicilor încă o dată adevărată credință creștină este cea ortodoxă

În timpul domniei voievodului Ieremia Movilă pus pe tronul Moldovei cu ajutorul oastei poloneze, mulți nobili leși care-l

slujeau au venit la Mitropolia Sucevei la pomenirea Sfântului Mare Mucenic Ioan cel Nou, să vadă sfintele moaște.

Era printre ei un sotnik pe nume Uiazdowski, catolic, care văzând mulțimea adunată din multe țări cum sărută trupul sfântului Ioan a început să-l hulească către tovarășii lui și a domnitorului.

Dar imediat a intrat un duh necurat în el, l-a trântit la pământ, chinuindu-l cumplit. Tovarășii s-au dus cu rugămintea la fratelui domnitorului Gheorghe Movilă, care era Mitropolitul Moldovei, să-l scape, căci frica și tremuratul, îi cuprinsese și pe ei.

După ce a ținut sfânta slujbă, Mitropolitul a făcut un Te-Deum, pentru Sfântul Ioan Cel Nou apoi rugăciunile de dezlegare pe capul celui îndrăcit și a ieșit duhul cel rău din el.

Imediat a cerut iertare Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava și a recunoscut că adevărată este credința grecească (ortodoxă).

Minunea a auzit-o sfântul Petru Movilă de la părinții lui, când era mic, care au fost martori și l-au cunoscut pe acel Uiazdowski

Nota: Dar nu a venit la credința ortodoxa

Vezi:

Proloagele de la Pecerska

Despre îndrăcirea nobilului catolic, pag.72

Dumnezeu arată că ascultă rugăciunile creștinilor ortodocși dacă își pun toată nădejdea în el

În zbuciumata istorie a Imperiului Bizantin au fost multe minuni în legătură cu atacarea capitalei, Constantinopol:

Primul asediu asupra capitalei Constantinopolului a fost între 29 iulie și 10 august 628, în timpul împăratului Heraclie (Herakleios) care a domnit între 610 – 641 d.H.

Atacatorii au fost mulți, o mare armată persană dar și o imensă masă de avari, slavi, bulgari și gepizi.

Apărătorii au fost conduși de patricianul Bonos și de patriarhul Serghie, care și-au pus nădejdea în ajutorul Domnului și a Preasfintei sale Maici, și s-au rugat împreună cu tot poporul neavând nici o șansă în fața mulțimii năvălitorilor.

Bunul Dumnezeu la rugăciunile Preasfintei Fecioare și a tuturor sfinților chemați i-a scăpat de atacatori.

De atunci este prima menționare a „Imnului Acatist al Maicii Domnului” care a fost cântat de patriarh, preoți și tot poporul, stând în picioare (acatist înseamnă a sta în picioare).

A doua oară a fost asediat Constantinopolul de către arabi timp de cinci ani între anii 674 – 678 în timpul împăratului Constantin al IV-lea (668 – 685d.H).

Conducătorii au cerut iarăși ajutorul Domnului și a Sfintei Fecioare și iarăși au scăpat prin minune.

Atunci s-a folosit pentru prima oară „focul grecesc” un

amestec care ardea și pe apă, cu care a fost incendiată și respinsă flota arabă.

A treia oară a fost atacată capitala de arabi între 01 iulie 717 – 15 august 718 d.H în timpul împăratului Leon al III-lea. (717 – 724 d.H).

Iarăși văzând mulțimea atacatorilor au cerut ajutorul Domnului și au scăpat cu multe rugăciuni.

NOTĂ:

Atât de mari au fost aceste trei minuni încât sunt menționate în sâmbăta a V-a din Postul Mare când se prăznuiște Imnul Acatist al Maicii Domnului. Pe 16 august se prăznuiește separat a treia izbăvire minunată a Constantinopolului, la rugăciunile conducătorilor și populației către Bunul Dumnezeu și Preasfânta Fecioară.

Vezi:

Viețile sfinților de peste tot anul, pag. 535-542

Dumnezeu îngăduie luptele pentru putere și marea schismă

În al doilea mileniu au continuat luptele pentru tron, ceea ce a permis intensificarea atacurilor năvălitorilor, slăbirea continuă a statului și pierderea de teritorii în favoarea turcilor musulmani

Pe 16 iulie 1054, cardinalul Humbert, legat papal, depune pe altarul Bisericii „Sfânta Sofia” din Constantinopol anatema asupra

patriarhului și a unor clerici orientali.

Pe 24 iulie 1054 Patriarhul ecumenic Mihail Cerularie, excomunică delegația papală.

Se produce Marea Schismă prin care Biserica se împarte în două: Biserica de Răsărit, numită Biserica Ortodoxă și cea de Apus, numită Biserica Romano Catolică (a papalității).

Se încearcă tratative de unire a Bisericilor.

Pe 06 iulie 1274, delegația împăratului Mihail Paleologul (1261 – 1282 d.H) semnează documentul de unire a bisericii răsăritene cu Roma papală în cadrul Conciliului Unionist de la Lyon (Lyon II Franta).

Actul este contestat de cler cât și de populația creștina ortodoxă.

Vezi:

Istoria Creștinismului în Date, pag. 155

Dumnezeu arată că nu mai ajută pe creștinii ortodocși care au acceptat erezia catolică a papalității.

Pe 01 martie 1281, Papa Martin al IV-lea (1281 – 1285) denunță actul unionist de la Lyon.

La 1369 Bazileul Ioan al V-lea Paleologul merge la Roma și acceptă pe Papă drept conducătorul întregii creștinătăți printr-o

mărturisire de credință catolică.

În speranța unui ajutor contra turcilor face o vizită între 1369 – 1371 în Occident.

Neprimind nici un ajutor este obligat să încheie relații de vasalitate față de sultanul Murad I în 1373.

Împăratul Ioan al VIII (coîmpărat din 19 ianuarie 1421 d.H.) domnește singur între 1425 -1448.

El încearcă să primească ajutorul Papei și semnează unirea celor două biserici cu recunoașterea Primatului Papal, Filioque (adică purcederea Sfântului Duh și de la Fiul), purgatoriul (o perioadă pentru ispășirea păcatelor între Iad și Rai) și posibilitatea folosirii azimei la Sfânta Euharistie.

Decretul de unire este semnat la 06 iulie 1439 în catedrala „Santa Maria del Fiore” din Florența de 33 delegați răsăriteni, cu excepția a doi ierarhi, a Sfântului Mitropolit Marcu Eugenicul și Mitropolitul Grigore al Georgiei și câțiva cărturari .

Actul nu a fost pus în aplicare deoarece atât bizantinii cât și celelalte state ortodoxe au respins unirea și au condamnat ierarhii care au acceptat-o ex.: Mitropolitul Isidor al Moscovei este destituit pentru semnarea actului de unire cu Roma la anul 1441.

Pe 25 martie 1449 împăratul Constantin al XI-lea Paleologul sau Dragases (1449 – 1453) încheie o pace de 25 ani cu sultanul Mehmed (Mohamed) al II-lea în lipsa unui ajutor de la Vatican.

Pe 12 decembrie 1452 acest împărat ordonă săvârșirea

Sfintei Liturghii în Sfânta Catedrala Sfânta Sofia din Constantinopol împreună cu catolicii după care primește ajutorul mult așteptat de la Roma dar acesta este simbolic, doar 300 mercenari.

Pe 07 aprilie 1453 începe asediul Constantinopolului.

La 29 mai 1453 capitala cade, împăratul moare în luptă, sultanul Mehmed al II-lea Celebi (1451 – 1481) intră victorios în capitala cu armata turca, ceea ce a dus la disparitia Imperiului Bizantin.

NOTĂ:

Se vede că în primul mileniu, conducătorii și-au pus nădejdea în Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului și au scăpat din cele trei asedii ale Constantinopolului.

In al doilea mileniu și-au pus nădejdea în ajutorul Papei, care este om, adică creație, și au pierdut tot.

Pentru acest ajutor omenesc au fost de acord, să negocieze principiile Sfintei Biserici creștin-ortodoxe, zidită de Domnul Iisus Hristos și sfințită cu Sfânt sângele Său prin jertfa de pe Cruce.

Așa au acceptat ereziile Vaticanului (primatul papal, filioque și purgatoriul) lepădând Ortodoxia Mântuitoare și încercând să impună poporului inovațiile rătăcite ale papalității.

De aceea a îngăduit Dumnezeu căderea Constantinopolului.

În caz contrar împărații ar fi impus tuturor ortodocșilor ereziile papalității și ar fi dispărut Sfânta Biserică Creștin Ortodoxă Mântuitoare.

Dar aceasta este imposibil căci Domnul Iisus a spus despre Sfânta Biserică zidită de El, că „porțile iadului nu o vor birui”.

De remarcat că între acceptarea în scris la Florența a ereziilor papalității (primatul papal, Filioque, purgatoriul) adică la 06 iulie 1439 și pâna la Sfânta Liturghie cu catolicii, adică împărtășirea din același potir cu ereticii catolici la 12 decembrie 1452 sunt peste 13 ani. De la de la 12 decembrie 1442 pâna la căderea Constantinopolului 29 mai 1453 sunt mai puțin de șase luni .

Adică Sfânta Liturghie împreună cu catolicii atrage grabnica mânie a Domnului.

Vezi:

Mica Enciclopedie de Istorie Universală, pag. 486 -487

Dumnezeu arată împăratului Sigismund că adevărată este credința creștin ortodoxă

In anul 1406 in contextul pericolului otoman, Mircea Cel Bătrân, Domnitorul Țării Românești, (1386 – 1418) plănuiește o alianță cu regele Ungariei Sigismund de Luxemburg iar în drum spre Severin aceștia se apropie de Mănastirea Tismana.

În suita regelui se afla o fecioara tână (rudenie apropiată) care era muncită, (chinuită de un duh necurat).

Și o dusesse împăratul la doctorii cei mai iscuși, la multe biserici catolice, ba și (în disperarea sa la vrajitoare), încercând în fel și chip să-i câștige sănătatea.

Dar n-a reușit nimic. Apropiindu-se de mănăstire duhul

necurat, începe să strige că este ars de focul dumnezeiesc care locuiește în bătrânul Nicodim de la Cascade.(Locul Mănăstirii Tismana), și o părăsește, fata rămânând sănatoasa.

Imparatul și Domnitorul ajung la mănăstire unde Sfântul Nicodim le vorbește despre dreapta credința creștină ortodoxa mântuitoare și despre darul facerii de minuni care este de la Dumnezeu.

Nefiind încredintat în inima sa împaratul îl ispitește cerandu-i să intre în foc pentru a vedea dacă va fi vătămat sau nu (Proba focului).

Dacă va scăpa nevătămat va crede și el și va primi credință creștină ortodoxă, iar dacă nu va trece prin foc, va aduce grea pedeapsa asupra lui și a tuturor celor de o credință cu el.

Sfântul Nicodim s-a rugat și acceptă să intre în foc cu diaconul sau stând cam doua ceasuri.

Regele și membrii suitei sale au cerut iertare Sfântului Nicodim pentru ispitirea făcută și au primit cu toții sfântul botez ortodox.

Mircea cel Bătrân fiind de față, a fost nașul de botez al regelui Sigismund, dându-i numele de Matei.

Se păstrează până azi ca mărturie, felonul si epitrahilul Sfântului Nicodim cu care a stat in foc.

Botezul este prezentat pe racla realizată în anul 1671 care a adăpostit moaștele Sfântului Nicodim.

În prezent racla este expusă la Muzeul Național de Artă al României din București.

Vezi:

Viata cuviosului părintelui nostru Nicodim Cel Sfintit, ctitorul Sfintei Mănăstiri Tismana, Tipar Sothis Print pag. 49 – 56

Dumnezeu arată păgânilor că face minuni și prin crucea pe care a fost răstignit

Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Domnul nostru Iisus Hristos, a fost găsită în urma săpăturilor făcute din dorința Sfintei Elena, mama Sfântului Constantin cel Mare.

Locul era acoperit din ordinul împăratului Adrian (117 - 138 d.H.), care poruncise să se ridice o capiște idoleasca închinată zeiței Artemida, deasupra acestui loc.

După dărâmarea capiștei au fost găsite trei cruci, dar nimeni nu știa care din ele este cea a Domnului Iisus.

Trecând un mort prin apropiere, patriarhul a poruncit ca cele trei cruci să fie puse peste mort.

Când a fost atins de crucea lui Hristos, mortul a înviat, arătând încă o minune a Domnului.

Toți cei de față s-au bucurat și s-au grăbit să sărute Sfânta Cruce, dar din cauza aglomerației Patriarhul a ridicat-o pentru a fi vazută și de cei aflați mai departe.

Mulți iudei au văzut și s-au botezat.

Această minune este prăznuită la data de 14/27 septembrie, anual, sub numele Înălțarea Sfintei Cruci.

Vezi:

Viețile sfinților pe luna Mai pag 405 - 406, Ed. Râmnicului 2002